(avar)

KOHL KIKÉRNÉ

PÁRATLAN OLDAL - LXV. évfolyam, 10. szám, 2021. március 12.

Megrovóan idézte Gulyás miniszter a *Bayer-show*-ban a fő mumussá kikiáltott néppárti frakcióvezető Webertől, hogy nemrég azt mondta: nemzeti szuverenitás nem létezik. S a műsorvezetővel karöltve adták elő a Néppárttal való szakítás fő érvét, miszerint már nem az, amelybe a Fidesz belépett, már nem Kohl pártja. A Fidesz-propaganda azt a benyomást próbálja kelteni, hogy Orbán Kohl örökségét ápolná, amikor nemzetállami alapon üzen hadat Európának.

Gulyás szerint „világok választják el" őket a weberi Néppárttól, de bízvást mondhatta volna, hogy a kohlitól is. Hogyne, lehet hajtogatni, hogy ők még az utóbbiba léptek be, s már az fajzott el, ahogyan vérmesebb publicistáik magyarázgatják. Ugyan ez is sántít picit, mert a Fidesz két évvel Kohl kancellári bukása után váltott pártszövetséget, s lett liberálisból konzervatívvá. Ámde lényegesebb, hogy elsőnek Kohl kérné ki magának őt besorolni az újsütetű ultranacionalisták közé (ellentétben a hunokkal, az alaposan ismert közelmúlt szereplői esetében ezt megkockáztathatjuk). Éppen őt, aki magát a legeurópaibb németnek tekintette. S olyasmiket mondott, hogy Európa németesítésének alternatívája Németország európaizálása. Vagy azt, hogy „a globalizációra a válasz az európaizálás".

A konzervatív amerikai Hoover Intézet tanulmánya szerint „Kohl mindenki másnál többet tett Európa gazdasági és politikai integrációjának történelmi folyamatáért". „Más európaiak félelmét az egységes Németországtól leginkább és elsőbben is Kohl osztotta. Nagyon is tudatában volt annak, hogy hazája múltbéli ördögei újra előkerülhetnek. Soha sem bízott igazán Németországban. S az egyetlen lehetséges megoldásnak tartotta Németország alapos és sokrétű beintegrálódását Európába. Ez volt Kohl Europapolitikje, ami a szívéhez legközelebb állt és amire alighanem a legbüszkébb volt." Nyilván ezért mondta egy 1990. őszi európai csúcsértekezleten, hogy „az egyesült Németország kombinálja a visszaszerzett szuverenitást a szuverenitás egy modern koncepciójával: készek vagyunk átadni Németország szuverén hatalmát az Európai Közösségnek". Sürgetve azt a nagy egységes piacot, a gazdasági, pénzügyi és politikai uniót. S ő is megrovóan beszélt, csak éppen a „visszatekintő nacionalizmusról". Amikor a márka feladása és az euró elfogadása mellett tört lándzsát, ezt tekintette a Rubicon átlépésének: a veszélyeket rejtő nemzeti alapú és a biztonságos szövetségi szerveződésű kontinens között. Gulyás talán mást is idézhetett volna Webertől: aki egyenlőségjelet tesz az Európai Unió és a szovjet kommunisták autoriter rendszere közé, *„el akarja pusztítani azt az Európát, amelyet Helmut Kohl generációja és más európaiak építettek".*